

Radostní, dokonce i v ruinách

Když se v Peru 15. srpna 2007 zatřásla země, Isabel Gamos nejprve shromáždila 11 členů své rodiny. Potom šla pomáhat sousedům. Ten večer se rozhodla modlit růženec uprostřed ruin, „protože Bůh ví, co je nejlepší.“

18.10.2007

„Jsem v pořádku. Nespadla mi na hlavu ani jedna cihla, protože můj dům byl z vepřovic,“ zněl nevinný komentář sedmiletého Rodriga,

jednoho z Isabeliných 13 dětí. Její manžel zemřel šest měsíců před zemětřesením a ona potom živila svoji rodinu sama s houževnatostí a odvahou. Isabel je také jednou z rolnických rozvojových pracovníků vyučenou v Centru Condoray pro profesionální formaci žen.

„Díky Bohu a sv. Josemaríi jsme naživu a dokázali jsme se dostat z domu včas. S velkou vírou jsme prosili o pomoc a mé dceři Dianě, která byla v nejnebezpečnější části, se podařilo uniknout. Všech jedenáct dětí, které žijí se mnou, jedno po druhém vyšlo ven, bezpečně a bez zranění. Malý Benjamin si hrál se svým kamarádem Nachitem a přiběhl k mému boku,“ říká.

Síla zemětřesení způsobila, že velká část jejich domu zkolabovala, a zbytek byl tak poškozený, že musel být zbourán. Dnes je na místě bývalého průčelí domu velký kus

modrého igelitu, který chrání jejich majetek. „Máme jen málo místa, ale máme své životy a žádné z mých dětí nebylo zraněno. Máme mnoho důvodů děkovat Bohu.“

„Tu noc,“ vzpomíná Isabel, „jsme zůstali na ulici a se sousedy jsme se modlili růženec k Naší Paní Krásné lásky, která je patronkou Cañete. Byli jsme velice spojeni a přesvědčeni o jejím mateřském citu. Je to jeden z velkých darů, který nám daroval sv. Josemaría, a jsme si jisti, že ona ochránila toto požehnané údolí. Silné otřesy následovaly jeden za druhým po řadu dní. Město bylo plné prachu, domy musely být demolovány a mnoho lidí zůstalo bez přístřeší. To byla chvíle poskytnout druhým útěchu, naději a trochu radosti.“

Isabelina „armáda“ byla nezaměnitelná. Radostná skupina, s respirátory, lopatami a kolečky, od úsvitu do soumraku odvážela

hromady suti ze svého zničeného domu. „Lidé se nás ptají, ‘Co budete dělat? Proč jste tak klidní?’

Odpovídáme, že Bůh to ví nejlépe a že nás neopustí,“ říká Odalis, jedna z Isabeliných starších dcer.

Naděje a sny

Odalis vlastní malý vozík a vydělává si na živobytí prodejem sendvičů a nápojů řidičům nákladáků, kteří jezdí po blízké dálnici Southern Panamerican Highway. Snila o tom, že bude prodávat ovocný džus ve vlastním domě, aby pomohla rodině, ale prozatím bude tento projekt muset počkat.

Společnou prací zvládá Isabelina rodina péči o domácnost a každý má zaměstnání odpovídající jeho věku. Večer se shromažďují a povídají si o drobných událostech ve škole nebo mezi kamarády při dětských hrách.

Isabel pokračuje: „Moje rodina je prostá. Máme velmi málo peněz, ale jsme velmi sjednocení, dnes víc, než kdykoliv dříve. Mám starší děti, které teď pracují a přispívají na vzdělání mladších. Můj manžel José byl zedník a zemřel v únoru. To v našem domě zanechalo velikou prázdnotu.“

V rukou Božích

„Sv. Josemaría mě učil stále se usmívat, nacházet Boha ve všech okolnostech, obětovat mu nejenom dobré věci, ale také ty, které mohou pro mne náhle být problémem. Dnes, v těchto obtížných chvílích, milujeme jeho svatou vůli a vkládáme se do jeho rukou.“

„Žít pro druhé je to, co od nás vyžaduje křesťanská solidarita. Nikdo není zproštěn této povinnosti, ani ti nejchudší. To málo, co máme, bychom měli sdílet s druhými. Víím o případu mladé ženy z Mala, dcery velmi chudých rolníků, která poslala

několik liber brambor těm, kdo přišli o všechno, ačkoliv to jídlo sama potřebovala. Byla jsem také dojata gesty tolika lidí, kteří přišli k našim dveřím s batohy plnými jídla, ačkoliv nás sotva znali. Dokonce jeden nákladák, který jel kolem, zastavil a dal nám několik přikrývek. Protože jsme velká rodina s mnoha dětmi.“

Sloužit vesnicím jako Rolnická rozvojová pracovnice

Kromě toho, že se stará o svoji rodinu, je Isabel Rolnickou rozvojovou pracovnicí v Condoray, korporátním díle Opus Dei, jehož základním posláním je lidský, sociální a duchovní rozvoj vesnických žen v Údolí Cañete.

„V Condoray jsme objevila, že mohu pomáhat jiným ženám zlepšit se, a když mi bylo 19, stala jsem se jednou z Rolnických rozvojových pracovnic. Co jsem se naučila, to jsem předávala vesnicím: Mluvím s každou ženou a

učím ji milovat práci, být velkorysá, usměvavá, překonávat obtíže. V životě je mnoho těžkých okolností a my se jimi nesmíme nechat rozdrtit.“

Rolnická rozvojová pracovnice je osoba, která se snaží pomáhat jiným ženám v jejich rozvoji, pokouší se jim pomoci pokročit, získat lepší návyky, více vzdělání. „Pomáháme lidem řešit jejich problémy a udělat krok kupředu.“ Po zemětřesení navštěvuje rodiny, aby jim byla nablízku a pomohla jim organizovat se. Také pomáhá, když Condoray podporuje téměř 900 rodin, kterým zemětřesení způsobilo ztráty.

Jako matka křesťanské rodiny a rolnická rozvojová pracovnice shrnuje Isabel svůj pohled na život: „Během všech těchto let mne vedl příklad sv. Josemaríi. Naučila jsem se, že člověk může posvěcovat všední věci a že svým každodenním životem

můžeme napsat krásný příběh lásky k Bohu.“

Centrum Condoray pro profesionální formaci žen Centrum Condoray pro profesionální formaci žen pomáhá 890 rodinám, které byly postiženy zemětřesením. Každý, kdo chce pomoci v této kampani solidarity, může získat informace na stránce: www.condoray.edu.pe/ayuda/ini.htm.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/radostni-dokonce-i-v-ruinach/>
(04.04.2025)